

Պարույր Սևակ

Հպարտանում եմ

Ես հպարտ եմ իմ ճյուղերով ու սաղարթով,

Բայց առավել՝ իմ արմատով

Եվ իմ բնի վաղեմությամբ.

Ժողովրդիս ծերունական

Խիստ բնական

խոհեմությամբ,

Բայց ավելի՝

Նոր շիվերի

դալարությամբ -

Նրա ջահել որդիներից հենց լավերի

խելառությամբ...

Ես հպարտ եմ մի բուռ հողով,

Թե աճում է այնտեղ խաղող:

Ես հպարտ եմ ջրով մի կուց,

Թե նա մեկին տասն է տալիս

Մի թիզ արտից և կամ այգուց...

Անշահադետ օգնություն եք թե ցույց տալիս՝

Ես հպարտ եմ ձեր օգնությամբ.

Թե չեք թողնում հանգստանալ մարդավարի՝

Ես հպարտ եմ իմ հոգնությամբ.

Ստիպում եք մի կո՞ղմ քաշվել ասպարեզից՝

Ես հպարտ եմ իմ ճգնությամբ...
Եթե պետք է լավ հասկացվել,
Եթե պետք է խոր գգացվել
Լոկ եղածի նոր կրկնությամբ՝
Ես հպարտ եմ
Չհասկացվող
Եվ չգգացվող
Իմ ինքնությամբ.
Շատ-շատերից չկարդացվող՝
Բայց և այնպես իմ սեփական՝ն ձեռագրով.
Այլոց կողմից չարդարացվող՝
Բայց և այնպես իմ սեփական՝ն ծրագրով.
Ուրիշների խնջույքի մեջ
Թող ո՛չ մի դեր չխաղացած՝
Բայց և այնպես ի՛ն հնձանով.
Թեկուզ խոպոտ ու բաղաձայն՝
Բայց ի՛ն ձայնով.
Թո՛ղ որ անգոր՝
Սակայն արդա՛ր իմ ցասումով.
Թո՛ղ որ իզուր՝
Բայց բնական՝ն իմ հոսումով.
Եվ անտարբեր լրջությա՛ն դեմ՝
Թո՛ղ որ գուցե անհետևանք և ապարդյուն,
Բայց և այնպես միտք խնորրո՞ղ իմ տաք վեճո՛վ.
Անփառունակ-երկարատև կյանքի դիմաց՝
Իմ մկրտված կյանքի վերջո՛վ...
Հպարտ եմ ես
Իմ փայփայած նպատակով,
Թեկուզ նրան չհասնե՛ն էլ
(Մեղքը կրնկնի ոչ իմ վզին).

Թեկուզ նույնիսկ իգուր անցած
Ուրախ ու նուրբ իմ կատակով
(Տափակները շհասկացա՛ն).
Իմ կտակով, թեկուզ գիտեմ,
Որ երբևէ չի կատարվի
(Մեռածի՛ն էլ քիչ են հարգում).
Իմ գտարյուն հովատակով,
Եթե շտա նույնիսկ սերունդ
(Նա ի՞նչ անի - մատա՛կ չկա)...
Եվ, վերջապես, հպարտ եմ ես,
Հպարտ եմ ես իմ... գդակո՛վ,
Թեպետ և նա վաղո՛րց ծակ է
(Ճիշտ խոսողի խեղճ գդակը,
Ինչպես գիտեք, ծակ է լինում)...
Ինձ թույլ տվեք հպարտանալ
Եվ կարծեցյալ իմ բարդությանբ՝
Թե լավ գին են տալիս միայն պարզունակին
Ու պարծենում ա՛յն պարզությանբ,
Որին անգամ չի պղտորում
Ո՛չ արյունը,
Ո՛չ սմբակը,
Ո՛չ էլ կեղտը...
Ինձ թույլ տվեք, վերջի՛ն անգամ,
Խիզախի պես հպարտ զգալ
Հնարավոր իմ պարտությանբ,
Ինչպես նաև... նաև իմ այս հպարտությանբ,
Որ թերևս անտեղի է...

21, 23.VI.1957թ.

Մոսկվա